

Brane Mozetič

Pesmi za umrlimi sanjami

ko prispem, močno razširiš roke
tako željan si stiska, božanj
in poljubov, kar naprej loviš za roko
me, hlepiš po ustih, hočeš še in še

slečem te in v naročju te ljubkujem
kot otroka, ki bo zrasel in odšel
včasih vidim znake drugih stiskov
zob, potegov, včasih slino

ki jo spuščam vate, kakor sok
hodiva po polju in se me držiš
postaneš, se priviješ, šepneš

rad te imam, drhtiš, tako mrzlo je
skloniš se, potipaš zemljo, me
pogledaš, kliče, rečeš tiho.

ti si droben dež, ki po licu mi prši
nosiš vlago, delaš kožo mehko
in življenje vse preveč se ustavlja
izgubilo je prihodnost in ostrino

bolečin ni več čutiti, ne strahu
ne groze, kadar kdo se vrže v reko
kadar z oken streljajo na žive cilje
in telesa se vrstijo med nogami

drsiš po koži, rahlo slan, topel
kot v poletju, topotaš, ponavljaš
isto melodijo, kar naprej

spral boš z mene vso navlako
zlizal me boš do kosti, z zemljo
me boš zlil, kakor ti bom dež le bil.

ali vidiš skozi temo prste
ali čutiš, ko se lepijo na tvojo
kožo, ko vzdrtavajo od silne
energije, sile, ki jih vleče globlje

ali ko pritisnem ustnice na tvoje
ko se stisnem k tebi z vso močjo
ali vidiš skozi temo to predanost
mir in zbranost, polje po dežju

in zakaj se zdrzneš, če grem z drugim
če se vrnem zlizan od noči
ali vidiš skozi temo smrt

ne, ne bom prinesel je s seboj
v meni, v tebi kljuje že ves čas
v nama rase, kakor v polju cvet.

lepo je, ko držim te v naročju
s prsti kuštram ti lase, tih si
gledaš predse, v tisto prazno pred seboj
zakaj jokaš, rečeš, stegneš roko

k mojemu obrazu, mehko brišeš
prigovarjaš tiho, se steguješ
da bi stokrat, tisočkrat pozabil
da bi zgrabil me in s sabo vzel

ne moreš biti sam, preveč te strah je
preveč podob se usipa, tesnoba
da se usuje prah, tišina, da dotik

bo mrzel, koža trda, roka
nepremična, poljub leden, da nihče
te več pogreti ne bo zmoget.

zaslutil si, kako me vleče rdeča
kaplja, ki iz rane je pritekla
zgrabil si me in odrinil v steno
da od daleč sem opazoval to

kri, počasno, ter razmišljal
da prinaša smrt, lepljivo, toplo
zagnal sem vate se, te praskal
grizel, pil, dokler me nisi zvezal

sedel name in mi spuščal sok po vratu
poglej, tvoja nežnost krvavi
napolnjuje najini naročji

izgovarja nerazumne stavke
o neznanem, ki se skriva v tisti
kaplji, sladki, ki te razprši.